

πέρχεται νά περιλάβη παρά του έργολάβου τόν ήδη αποπερατωθέντα φάρον του άπέναντι του ακρωτηρίου Μαραθώνος, όνοματι Βερτούγι.

Αυτοκτονία. Χθές περί τήν έννάτην ώραν τής έσπέρας ηύτοκτόνησεν έντός τής παρά τήν πλατεΐαν τής Όμονοίας οίκίας Μακρυγιάννη, όπου κατόκει, ο Ιωάννης Βούλγαρης, Άθηναίος οικογενειάρχης, και δι' όχι συνήθους τρόπου. [Ετίναξε τήν κεφαλήν του, αναφλέξας πρό αϋτης φυσίγγιον δυναμίτιδος, έξ εκείνων, τά όποια μεταχειρίζονται πρός άλιείαν. Φρικτός θάνατος.] Υποτίθεται ότι ο δυστυχής απέθανεν. ούτω μόνον και μόνον, εύρεθείς έν κασταστάσει μέλης, υπό τής όποιας συνεχώς έκυριεύετο. Διότι δέν είχεν άλλους λόγους, λέγουν, διά ν' αυτοκτονήση.

Έκ τών φυλακών τών Καλαμών απέδρα κατάδικος επί κλοπή Αντώνιος Κρητικός, ή Παπουτζακυριακός, δι' όπής έξ άποπάτου.

— Άρίκετο έκ Τραπεζούντος άνήρ φιλογενής και έντός του κύκλου του κατά τήν Ανατολήν κοινοτικού βίου ούχι σπανίως άποδειξας σύνεσιν και εύγενή προαδευτικά αίσθήματα, ο έμποροκτηματίας Δημήτριος Κωνσταντινώφ, άρχηγός άρίστου και πατριαρχικού οίκου.

— Έπί τών βοών χωρίου Άσπροκκλησίας έπαρχίας Καλαμπάκας ένέσκηφεν έπιζωτία έξ ής έθανον τρεις και άσχουσι πέντε βόες.

— Γεμάτος από έξαισίαν συλλογήν έμπορευμάτων, ως μία λαμπρά ποικιλία λουκουμιών, έπέστρεψεν έκ Σύρου ο φίλτατος κ. Γ. Παπαγεωργίου όστις άφού παρέμεινεν έν Πειραιεί στο φτερό, τά πρίμνησε σήμεραν διά Λεωνίδιον ο-

που έχει άφήσει τό έμπορικόν του κατάστημα και τήν καρδιά το.

Έπί τή σύκαιρία δέ ταύτη συμβουλευόμεν τούς καλούς Λεωνιδείς, άμφοτέρων τών φύλων, νά ώφεληθώσι τής περιστάσεως και μή του άφήσουν έμπόρευμα διότι φαντασθήτε ότι όλα είνε με Άθηναϊκόρ γούστο.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΜΠΟΥΓΙΟΥΚΑ

Σήμεραν περί τήν 40 ώραν π. μ. ηύτοκτόνησεν έν τή έν Καλονακίω οίκία αϋτου, όπου γχθς έτι μετώκησεν. έν τῷ διαιτέρῳ σπουδαστηρίῳ αϋτου ο κ. **Άγάθων Βουγιούκας**, διά πολυκρότου όπλου, σκοπεύσας είς τήν καρδίαν του και μετ' όλίγα λεπτά τής ώρας έκπνεύσας. Ο μακαρίτης φαίνεται ότι πρό πολλού έσχεδιάζε τήν άπεγνωσμένην πράξιν του, ήν είς ούδένα ετόλμησε νά έκμυστηρευθῇ. Έφερε δέ υπό τής γχθς τό πολόκροτον μεθ' έαυτου, όπερείδεν ο βουλευτής Άττικής κ. Λεβίδης, δν μετέβη ίνα επισκεφθῇ έν τῇ οίκίᾳ του ο κ. Μπουγιούκας. Έπί τῇ άστειᾳ δ' έρωτήσει του κ. Λεβίδου, κατῇ ρεβόλβερ κουβαλεις επάνω σου, απήντησεν ότι ήτο χαλασμενο και τῷ δῶκε νά τό διορθώσῃ. Ούδεμίαν δέ πρόβεισιν τιαύτην άφησε νά του διαφύγῃ, αν και διήλθεν άμυδρῶς είς τόν νουν του κ. Λεβίδου ή μαύρη ιδέα. ούχ ήτον ο κ. Μπουγιούκας ήτο έμυλητικώτατος και τόν προσεκάλει μάλιστα νά πηγαίνῃ τά βράδεια νά τιν βλέπῃ, διαθεβαίων αϋτόν και περί εκλογικῶν ενεργειῶν, ως εκαρμε και έπρόκειτο νά κάμῃ υπέρ του κ. Λεβίδου, οὔ ήν συγγενής.

Επιστολήν, άφησεν ιδιόχειρον έν ή αναγράφει έαυτόν ως αίτιον τῆς οικονομικῆς καταστροφῆς τῆς οικογενείας, και δι' αϋτό δίδει πέρας είς τήν ζῶην του. Ο μακαρίτης ήτο έκ τών μάλλον εύπαιδευτών, ναημόνων και πολλου διοικητικού πνεύματος αξιωμάτικῶν, φθάσας είς τόν βαθμόν τοῦ

1 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 1

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

Όραϊάν τινά ήμέραν του Όκτωβρίου του 1880, νεανίας φέρων κομψόν κυνηγετικόν ένδυμα, εκάθητο είς τό άκρον ένός δάσους δρυών, έξ εκείνων, άτινα διά τῆς δροσεράς σκιᾶς των σκιαζουσι τās πρώτας του Ηούρξ κατωφερείας.

Μεγάλος, ισπανικός σκύλος καστανού χρώματος εκηπλωμένος επί τινος θάμνου, όλίγα βήματα μακράν του κυρίου του, προσήλκυ επ' αϋτου προστακτικούς όφθαλμούς και έφαινετο ότι ήρώτα αϋτόν πότε θά φύγῳσιν εκείθεν.

Ο κυνηγός όμως δέν έφαινετο διατεθειμένος ν' αναχω-

ρήσῃ ταχέως. Είχε στηρίζει τό όπλον του επί του κορμου παλαιᾶς δρυός, είχε ρίψει είς τινά τάφρον τόν κυνηγετικόν σάκκον του και στρέφων τά νῶτα προς τόν ήλιον, άφινε τούς όφθαλμούς του νά περιπλανῶνται επί του θαυμαστοῦ πανοράματος, όπερ έξετυλίσσετο τῷ τῶν όφθαλμῶν του.

Από τό άλλο μέρος τῆς τάφρου, είς τό άκρον τῆς όποιᾶς είχε σταματήσει κατά μήκος μιᾶς δενδροστοιχίας εκηπλωτό νεοφυές δάσος, του όποιου αἱ άραιόσπαρτοι παραφυάδες έφύοντο, ως νησύδρια χλῆς έν τῷ μέσῳ τῶν πτερίδων και τῶν ύψηλῶν θάμνων. Τό δενδρόφυτον έδαφος χαμηλούμενον έν είδει όμαλῆς κατωφερείας άφινε νά βλέπῃ τις έν τῇ πεδιάδι τήν κωμόπολιν Πάντ-Αβέον, ύψουσαν υπεράνω τῶν έρυθρῶν στεγῶν τῶν οίκιῶν τῆς τό έν είδει κηροθύστου έκ σχιστολίθων κωδωνοστάσιον τῆς παλαιᾶς τῆς εκκλησίας. Δεξιᾷ τό φρούριον, περικυκλούμενον από πλατείας και ξηράς τάφρους. αἵτινες ήσαν πεφυτευμέναι με καρποφόρα δένδρα. Ο Αβέον, λεπτόν έξ ύδατος νῆμα, όπερ οἱ κάτοικοι υπερφηφῶνς αποκαλοῦσιν αῶ ποταμός» έλαμπεν ως άργυρά ταινία μεταξύ τῶν έχουσῶν τρέμον τό φύλλωμα ίτεῶν, τῶν όποιῶν οἱ κλώνοι εκλινον επιχαρίτως προς τό διερχόμενον ρεῦμα.

Μακρότερα τό έργοστάσιον εκπέμπον διά τῶν ύψηλῶν καπνοδόχῶν του έρυθρά νέφη καπνοῦ, παρασυρόμενα από του ανέμου, εξεστεινε τά μαῦρά του τείχη υπό τόν λόφον, του όποιου αἱ εκ βράχων σειραι έφερον πλατείας όπάς, χρη-

ταγματάρχου, ὅτε τῷ 1867 αἱ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις, αἵτινες καὶ πολλοὺς ἄλλους δυστυχῶς ἀξιοματικούς παρέσυραν εἰς βιοποριστικὰς ἐπιχειρήσεις, ἐσκέφθη νὰ συστήσῃ χαρτοποιεῖον, ἐν ᾧ ἐναυάγησεν οἰκονομικῶς.

Μετὰ τοῦτο ἐρρίφθη εἰς τὴν πολιτικὴν. Ὁ αἰδίδιμος Ζαῦτης πρῶτην φοράν τὸν διώρισε διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, διαπρέψαντα πολὺ τότε, θεωρηθείσης τῆς διευθύνσεώς του ἐκείνης ὡς μεταβατικῆς ἐποχῆς διὰ τὴν Ἀστυνομίαν, ἀλλὰ συγχυθείσης ἔπειτα καὶ αὐτῆς εἰς τὴν ρωμαϊκὴν τριβὴν πραγμάτων καὶ χαρακτῆρων.

Ἐδέχθη ἔπειτα θέσιν νομάρχου καὶ πάλιν ἐπὶ Κουμουνδούρου διευθυντῆς Ἀστυνομίας εἰς καιροὺς πολὺ δυσκολοὺς. Ἐπὶ τῆς φριδερὰς καταγίδος ἦτις ἐξερράγη ἐν Ἀθήναις ἅμα τῇ ὑπογραφῇ τῆς συνθήκης τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου, ἔδειξε πολλὴν ψυχραιμίαν καὶ ἀπάθειαν. Εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα νὰ διαπρέψῃ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ᾔνετις χυλιδόδινος δι' νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς διαφθορᾶς.

Ἐξεδύκεν ἐπίσης τὸ Στρατολογικὸν Θεσμολόγιον, ἔργον χρησιμώτατον καὶ πολλῆς ἐργασίας προϊόν.

Ἐσχάτως περιῆλθεν εἰς πολλὴν οἰκονομικὴν ἀπόγνωσιν. Μὴ εὐρίσκων οὐδαμοῦ ἐνθάρρυνσιν, κατατρίβόμενος ἐν ἀργίᾳ, ἀπογοητευμένος πανταχοῦ, μὴ διοριζόμενος οὐδαμοῦ, βλέπων τόσῃν οἰκογένειαν εἰς τὸν λαϊμόν του, μὴ ἰνταμειφθεὶς ἀρκούντως ἐκ τῆς Νέας Ἐκδόσεως τοῦ Στρατιωτικοῦ Θεσμολογίου του, τοῦ κ. Τρικούπη ἐπιστρέψαντος καὶ τὸ ἐν δεδεσμένον ἀντίτυπον, ὅπερ τοῦ ἀπέστειλεν, ὄχι διὰ νὰ τοῦ ἡρνηθῇ συνδρομὴν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν πλῆξῃ ἡθικῶς τὸν ταλαίπωρον, ἔδωκε πέρας εἰς τὰς ἡμέρας του, ἐπιπράγισας τὸν βίον του ὡς ἀξιοματικοῦ διὰ τῆς γενναιοτέρας τῶν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ πράξεων.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐπιστολῇ του ἐμπιστεύεται τὰ τέκνα του εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐντέλλεται ἂν ὁ πρεσβύτερος υἱὸς του δὲν ἐπιδώσῃ εἰς τὰ γράμματα, νὰ διδασθῇ τέχνην.

σιμευούσας εἰς τὴν ἐξαγωγήν τῆς μεταλλίτιδος γῆς. Ὑπεράνω τῶν ὀρυγμάτων τούτων ἐχλόαζον αἱ ἀμπελαιοὶ, αἵτινες παράγουσι λευκὸν τινα οἶνον, ἔχοντα ἀθλίαν γεῦσιν, καὶ ὁ ὁποῖος πωλεῖται κοινῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα «οἶνος Μωσέλλης». Ὁ ὀλογάλανος οὐρανὸς κατεπλημμυρίζετο ἀπὸ φῶς καὶ ὁ μίχλη διαφανής, ὡς ἀραχνούφης γάζα, ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων.

Βαθεῖα ἡσυχία ἐπεκράτει καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς γελαστῆς αὐτῆς τοποθεσίας, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο τόσον καθαρά, ὥστε ὁ ὑπόκωφος ἤχος τῶν σφυρίων τοῦ σιδηρουργείου ἀνέβαινε διὰ μέσου τοῦ κενυῦ ἀπὸ τῆς κοιλάδος εἰς τὸ δάσος.

Ναρκωθεὶς ἐκ τῆς γαλήνης ἦτις τὸν περιεκύκλου, ὁ νέος κυνηγὸς ἔμενεν ἀκίνητος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔπαυσαν νὰ παρατηροῦσι τὸ τοπεῖον. Βαθὺ αἶσθημα εὐεξίας τὸν εἶχε καταλάβει καὶ αἱ ἰδέαι του ἐχάνοντο ἐν τῷ κενῷ. Καὶ ἡκολούθει μειδιῶν τὰς σκέψεις του, αἵτινες τὸν ἔφερον πρὸς τὸ ἀπομειμακρυμένον παρελθόν. Ὁ ἥλιος ἤδη ἀρχίσας νὰ κλίνη πρὸς τὴν δύσιν του ἐχρύσιζε τὰς κοκκινωπάς κορυφὰς τῶν δένδρων τοῦ δάσους καὶ καθίστα ἡσυχωτέραν τὴν γαλήνην τοῦ μέρους. Αἶφνης ὅμως ἀπεσπᾶσθη ἀποτόμως τῶν ὄνειροπολημάτων του. Δροσερὸν καὶ κατακόκκινον ρύγχος εἶχε στηριχθῇ ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐνῷ ταυτοχρόνως δύο ὀφθαλμοὶ μὲ ἀνθρωπίνην ἐκφρασιν τῷ ἀπέτεινον βωβὴν, ἀλλ' ἐκφραστικωτάτην ἰκσεῖαν.

Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τὴν καλὴν, τὴν ἀξιόλογον, τὴν ἀναξιοπαθήσασαν οἰκογένειαν.

Καὶ ἄς ὠφελήσῃ καὶ θνήσκων ὁ διακεκριμένος ἀξιοματικὸς κληροδοτῶν μάθημα εἰς πολλοὺς τῶν συναδέλφων του νὰ μὴ συνάπτωσι γάμον ἀνευ ὄρων ἀσφαλῶν, οὐδὲ νὰ ἐκτρέπωνται τῆς στρατιωτικῆς τροχιάς, οὐδὲ νὰ ἐπισκοτίζωνται ὑπὸ τοῦ βιωτικοῦ κέρδους.

TO NEON

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

Ἐκ Φιλιππουπόλεως ἡμέτερος ἀνταποκριτῆς, ἐπιστέλλει ἡμῖν, μεταφράσας ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ, τὸ ἑξῆς:

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

Ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας

Ἡμεῖς Ἀλέξανδρος Α', ἐλέω Θεοῦ καὶ ἐθνικῷ βουλήσει, Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας.

Δηλοῦμεν πᾶσι τοῖς ἡμετέροις πιστοῖς ὑπηκόοις, ὅτι ἐν τῇ διηνεκῇ ἡμῶν ἐπιθυμίᾳ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς πατρίδος καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς προόδου αὐτῆς, οὐ μόνον ὑπὸ ἡθικὴν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ὕλικήν ἐποψιν, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπύτγῃσιν ἡμῶν τὴν δοθείσαν διὰ τοῦ διαγγέλματος τοῦ ἐκδοθέντος τὴν 1 Ἰουλίου 1881 ἐν Σιστοβίῳ, ἀπεφασίσαμεν νὰ συστήσωμεν ἀμέσως ἐπιτροπὴν ἐκ πολιτῶν ἐκλεγμένων ὑφ' ἡμῶν μεταξὺ τῶν διαπρεπεστάτων καὶ τῶν μᾶλλον εὐπολύκτιπων ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ ἀνευ διακρίσεως πολιτικῶν ἀποχρώσεων.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη θα ἐργάζεται ὑπὸ τὴν ἡμετέραν προεδρίαν καὶ θα προπαρασκευάσῃ ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ σχέδιον Συντάγματος.

Τὸ σχέδιον τοῦτο θα καθυποβληθῇ εἰς τὴν μεγάλην ἐθνικὴν συνέλευσιν, ἥτις συγκληθήσεται ἅμα τῷ πέρατι τῆς

— Ἀ! ᾄ! ἔβαρέθηκες σὺ καλὸ μου παιδί; εἶπεν ὁ νεανίας. Ἐλα, μὴ ἀνυπομονῇς θά φυγῶμεν.

Καὶ ἐγερθεὶς στεναζὼν ἐκρέμασαν ἀπὸ τῶν ὤμων του τὴν ἀσκαπήραν του, ἀνέλαβε τὸ ὄπλον του, ἐπλόησε τὴν τάφρον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ νεοφυὲς δασίδιον.

Ὁ καστανὸς σκύλος περιέτρεγεν ὅλους τοὺς θάμνους ὁσφραινόμενος καὶ ἀναζητῶν θύραμά τι. Αἶφνης ἐσταμάτησε πλησίον βάτου τινος, ὑψωμένον ἔχον τὸν πόδα, μὲ λαϊμόν προτεταμένον, ἀκίνητος, ὡς ἂν αἶφνης μετεβλήθη εἰς λίθον. Ἡ οὐρὰ του μόλις ἐσειέτο καὶ ἐφαίνετο ὅτι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκάλει τὸν κυρίον του. Οὗτος ἔκαμε ταχέως μερικὰ βήματά. Συγχρόνως μέγας λαγῶς, πηδῶν ἐξω τῆς φωλεᾶς του ἤρχισε νὰ φεύγῃ, διατρέχων ὡς βέλος τὴν πρὸ αὐτοῦ ἑκτασιν. Ὁ νέος ἐσκόπευσεν καὶ ἐπυροβόλησεν. Ὁταν δ' ὁ καπνὸς τοῦ πυροβολισμοῦ διελύθη, παρετήρησεν ἀνευ ἐκπλήξεως μὲν, ἀλλὰ μετὰ λύπης τὸν λαγῶν, ὅστις ἐξηφανίζετο ἐν μέσῳ τῶν δένδρων τοῦ μεγάλου δάσους.

— Καὶ αὐτὸς ἔφυγεν, ἐψιθύρισε.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν σκύλον του, ὅστις τὸν παρετήρει μελαγχολικῶς. Τί δυστυχία ἔ; τῷ εἶπε, τί νὰ σοῦ κάμω;

Μόλις αἱ λέξεις αὗται προσφέρθησαν καὶ ἑκατὸν βήματα μακρὰν τοῦ νέου κυνηγοῦ ἠκούσθη κρότος πυροβολισμοῦ. Ἐπειτα, μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, κρότος βημάτων ἠκούσθη παρὰ τοῖς πλησίον θάμνοις, οἱ κλάδοι τῶν δένδρων

ἀποστολῆς τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ὅπως παράσχη ὀρίστικὴν μορφήν τῷ σχεδίῳ τούτῳ.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς προκηρύξεως τοῦ Συντάγματος οἱ ἡμέτεροι ὑπουργοὶ θὰ διατηρῶσι τὰ χαρτοφυλάκια αὐτῶν καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτῶν θὰ περιορισθῇ μόνον ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῶν τρεχουσῶν ὑποθέσεων, τυχόντων αὐστηροτάτην οὐδετερότητα ἐπὶ παντός, ἀφορῶντι τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν.

Πεποίθαμεν ὅτι ἅπαντες οἱ πιστοὶ ἡμῶν ὑπήκοοι θὰ κατιδῶσιν ἐν τῇ πράξει ταύτῃ ἀπόδειξιν τῆς ἐπιμόνου ἡμῶν μερίμνης ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν ἔθνους καὶ ὅτι θὰ συνενώσωσι τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν καὶ τὸ καθήκον μετὰ τῆς τάξεως καὶ σοβαρότητος, ἰδιοτήτων, αἵτινες δέον νὰ χαρακτηρίζωσιν ἔθνος, ἔχον τὴν συνείδησιν τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας.

Ἐξεδόθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρωτευούσῃ Σοφίᾳ τὴν 30 Αὐγούστου 1883.

Ἀλέξανδρος

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΠΑΡΤΗΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σπάρτη, 6 Σεπτεμβρίου

Καὶ πάλιν περὶ εὐλογίας. — Ἀπὸν σὺς καθὼς πρέπει. — Γάμος ὑπὸ συνοδείαν χωροφυλάκων. — Βουλευτικὸς συνδυασμός.

Ἰδοὺ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν γελαστῶν καὶ χαριτωμένων χωριῶν τῆς ἐπαρχίας Λακεδαιμόνος, τῶν ἀπὸ τριμηνίας προσβληθέντων ὑπὸ τῆς εὐλογίας :

Παλειοπαργιὰ, Σκοῦρα, Καλύβια, Σκλαβοχώρι, Ἀναβρυτὴ, Βασσαρά, Ἀγιος Ἰωάννης. Καὶ ἐν μὲν τῇ Ἀναβρυτῇ, καθ' ἃς ἔχω πληροφορίας, ἀπέθανον **200**, ἐξ ὧν αὐτὸς **140** εἶνε παιδάκια. Ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χωριοῖς περὶ τοὺς

παρμερίσθησαν, εὐθυμὸς δὲ καὶ ρωμαλέος, φέρων κυνηγετικὴν βλοῦζαν ἐκ καστανοῦ ὑφάσματος, φορῶν μεγάλα ὑποδήματα καὶ παλαιὸν τινα πῖλον ἐπεφάνη μεταξὺ τῶν δένδρων. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὸ ὄπλον του, διὰ τῆς ἄλλης ἔφερεν ἀνηρτημένον ἀπὸ τῶν ποδῶν τὸν λαγῶν, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει τόσον ταχέως τὴν πρὸς τὸ δάσος.

— Φαίνεται ὅτι εἰσθε εὐτυχέστερός μου ; εἶπε μειδιῶν καὶ προσερχόμενος πρὸς τὸν νεοελθόντα ὁ νεαρὸς κυνηγός.

— Ἄ ! σεῖς ἐρρίζατε τὸ πρῶτο τουφέκι, κύριε ; ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν βλοῦζαν.

— Μάλιστα καὶ πολὺ ἀνεπιτήδεια, διότι τὸ ζῶον ἐχώθη μέσα ἑστὰ πόδιά μου καὶ τὸ ἐσκόπευσά μόνον ἀπὸ εἰκοσι βημάτων ἀπόστασιν.

— Πραγματικῶς δὲν εἶναι πολὺ λαμπρὸν, ὑπέλαβε μετ' εἰρωνίας ὁ φέρων τὴν κυανὴν βλοῦζαν. Ἀλλὰ πῶς κυνηγάτε, κύριε, σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους ;

— Κυνηγῶ, ἀπήντησεν ὁ νεανίας ἐκπλαγεὶς ὀλίγον διὰ τὴν ἐρώτησιν, διότι ἔχω τὸ δικαίωμα...

— Δὲν τὸ πιστεύω, διότι αὐτὰ τὰ δάση ἀνήκουν εἰς τὸν κ. Δερβλάυ, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει εἰς ὅποιον καὶ ἂν τύχη νὰ ἔρχεται ἐδῶ.

— Ἄ ! ὦ σιδηρουργὸς τοῦ Πούντ-Ἀβέου ; ὑπέλαβεν μεθ' ὅπως ἐλαφρῶς ἀλαζονικῶς ὁ νεανίας. Ἐὰν εἶμαι εἰς τὰ κτήματά σου, εἶμαι χωρὶς νὰ τὸ ἔξέρω καὶ λυποῦμαι

180. Δηλαδή **380** Ἕλληνες, **380** ἀδελφοί μας, διότι οἱ ἀρμυδιοὶ εἶνε ἀδρανεῖς, εἶνε ἀνίκανοι, εἶνε Κάφροι.

Καὶ εἰς τὰ παράπονα πολίτου τινος ὅτι κατὰ τῆς εὐλογίας δὲν λαμβάνεται μέτρον, ἀκούσατε, ἀκούσατε, τί ἀπάντησεν εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς πολέως μας : ἀφοῦ ἡ θεὰ δίκη θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὸν κόσμον, τί νὰ σὰς κάμω ἐγὼ ; Ἐ, δὲν εἶνε ἐλληνικώτατον, ὑπαλληλικώτατον ;

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἶχαμεν καὶ ἓνα γάμον ἐπὶ τὸ ἀμερικανικώτερον τὸν τοῦ Σταύρου Χαρμετάρου, ὅστις φυλακισθεὶς πρὸ ἑτοῦς, εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ φυλακίσῃ μαζὺ μετὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν πρὸς μίαν νεαρίδα τοῦ ὀλοδρόσου καὶ ὀλοπρασίμου χωριοῦ τοῦ ἔρωτα αὐτοῦ. Ἀλλὰ φοβούμενος φαίνεται τὴν πτερωτὴν τῆς γυναικὸς ἀπιστίαν ἐζητήσεν ἄδειαν ὅπως ὑπὸ τὴν συνοδείαν χωροφυλάκων πάη εἰς τὸ χωριὸν τοῦ καὶ τελέσῃ τοὺς γάμους του.

Καὶ ἐδόθη ἡ ἄδεια καὶ ἐπήγε καὶ ἐνυμφεύθη καὶ ἐχώρυσεν καὶ διεσιέδατε καὶ ἐμέθυσεν καὶ τὸ βράδυ βράδυ ὑπὸ τοὺς ἥχους νταουλίων καὶ ζουρνᾶδων καὶ τῶν ἀπαραιτήτων πυροβολισμῶν, τῶν τὸσσην ἀφελῇ καὶ ἀγρίαν χάριν διδόντων εἰς τοὺς γάμους τῶν χωρικῶν μας. . . ἐπέτρεψεν εἰς τὰς φυλάκας. Αἰσθάνεται ὅτι τὸ μπουκέτό τῆς λεμονιάς μένει ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς νύμφης περιμένον τὸν φυλακισμένον σύζυγον. Λοιπὸν νὰ ζήσουνε καὶ καὶ καλὴ λυθευρία.

Καὶ ἐνῷ σεῖς ἀκόμη δὲν ἐτελειώσατε τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἡμεῖς τὰς ἐλησμονήσαμεν καὶ ἀρχίσαμεν νὰ γινώμεθα μάρτυρες καὶ βουλευτικῶν συνδυασμῶν. Καὶ ἰδοὺ ὁ πρῶτος ἐν Ἑλλάδι συνδυασμὸς διὰ μελλούσας βουλευτικὰς ἐκλογάς, συγκείμενος ἐκ τῶν κυρίων Δ. Δημητρακάκη, Ἰω.

πολὺ. Ὁ ἀπεπλανήθη. Εἰσθε χωρὶς ἄλλο ὁ φύλαξ τοῦ κ. Δερβλάυ ;

— Καὶ σεῖς ποῖος εἰσθε ; εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν βλοῦζαν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἥτις τῷ ἀπηυθύνθη.

— Εἶμαι ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπελιῆ, καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ πιστεύσητε ὅτι δὲν συνειθίζω ποτὲ νὰ κυνηγῶ εἰς ξένα κτήματα.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν βλοῦζαν ἠρθίρασε μέχρι τοῦ λευκοῦ των ὀφθαλμῶν καὶ προσκλινῶν συγκαταβατικῶς.

— Συγχωρήσατέ με, παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε. ἔὰν ἤξευρα ποῖος εἰσθε δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ σὰς πλησιάσω καὶ νὰ σὰς ζητήσω ἐξηγήσεις. Ἐξακολουθήσατε τὸ κυνήγι σας, ἐγὼ θὰ σὰς ἀφήσω μόνον.

Ἐνῷ ὁ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενος ὠμίλει ὁ νέος μαρκήσιος τὸν παρετήρει προστακτικώτερον. Ὑπὸ τὸ ἀγροτικόν του φόρεμα ἀνεκάλυπτε καλὴν ὄψιν. Τὸ πρόσωπόν του περιβαλλόμενον ἀπὸ μαύρην γενειάδα ἦτο ὥραϊον καὶ ἐκφραστικόν. Αἱ χεῖρες του ἦσαν λεπτοφυεῖς καὶ περιποιημέναι. Καὶ ἐπὶ πλέον ἔφερεν ἀπὸ τῶν ὤμων ἀνηρτημένον ὄπλον πλουτίας ἀπλότητος, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια μόνον οἱ Ἄγγλοι τεχνῆται γνωρίζουσι νὰ κατασκευάζωσιν.

Σὰς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ψυχρῶς ὁ μαρκήσιος, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριον Δερβλάυ. Γνωρίζω

Βαλασσοπούλου, Κ. Σαλταφέρη, Γ. Μαυρομιχάλη και Α. Ματάλα. Ἀπέχοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος οἰανδήποτε νὰ ἐκφέρωμεν ἐπ' αὐτοῦ κρίσιν, τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν ὅτι ὁ συνδυασμὸς οὗτος εἶνε πολὺ ἄωρος καὶ ἴσως ἡ ἐπαρχία δὲν τὸν χωρὲς.

Ταῦγετος

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΠΡΟΣΑΡΑΞΙΣ

Πρὸ μιᾶς περιόδου ἐβδομάδος ἡγγέλθη ὅτι τὸ *Πανελλήνιον*, ἐκτελοῦν τὸ ταξίδιον τῆς Κρήτης, προσήραξε παρὰ τὸ Ρεθύμνον. Ἰδοὺ λεπτομέρειαι τινες, ἐξ ἐπιστολῆς ἐπιβάτου, ἀφοῦ δὲν ἐγένετο μέχρι τούδε λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας.

«Ἡ προσάραξις ἐγένετο ὑπὸ τὸ Δυτικὸν φρούριον τοῦ Ρεθύμνου (κάβο φορτέσα). Ἐπλέομεν ἥσυχα ἥσυχα καὶ ἐκοιμώμεθα. ὅτε περὶ τὴν 3 1/2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἰς τὸν γλυκύτερον ὕπνον, τριπλοῦς δονισμὸς ἰσχυρὸς μᾶς ἀρύπνισεν ἐντρόμου· τὰ δὲ φῶτα διὰ τῶν τιναγμῶν ἐσθέσθησθησαν. Το σύνολον ἐκεῖνο τὸ συγκεχυμένον τῶν σκέψεων, τὸ ὁποῖον διέρχεται διὰ τοῦ νοῦ εἰς τριαύτας στιγμὰς, τὸ σκότος, αἱ φωναὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ κατω, ἡ ἀγνοία τοῦ βαθμοῦ τοῦ κινδύνου, ἰδοὺ ἡ θέσις εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρεθήμεν. Οἱ ἀναμένοντες ἀπὸ τῶν ἐπαλξεῶν τοῦ φρουρίου τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τουφεκισμοὶ ἐκ τῶν ἐπιβατῶν ἀνῆγγειλαν τὸν κίνδυνον. Ἐκ Ρεθύμνου ἐσπύεσαν λέμβοι, καὶ αἱ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐρριφθήσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' ἡ ἀποβάσις ἦτο ἐπικινδυνωδεστέρα. Ἡ πρώτη λέμβος, πεπληρωμένη γυναικῶν, παρ' ὀλίγον ν' ἀνατρίχη· διπλοῦν κύμα τὴν ἐμισογέμισε νερόν, ἐνῶ τρίτον τὴν ἐρρίψε κατὰ τῶν βράχων. Ἐκ τῶν πρώτων σπυσάντων εἰς βοήθειαν ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ Προξένου κ. κ. Μίνως καὶ Κώστας Πετυχάκης, καὶ ὁ εὐγενέστατος κ. Περι-

κλῆς Πετυχάκης. Ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος ὅλη ἡ πόλις εἶχε σωρευθῇ, τὰς ἐπαλξεις εἶχον καταλάβει αἱ χανοῦμισαι, οἱ λοιποὶ κάτοικοι τὸν βράχον, συζητοῦντες καὶ σχολιάζοντες ποικιλαῶς τὸ συμβάν, οἱ μὲν χριστιανοὶ συμπονοῦντες, οἱ δὲ ὀθωμανοὶ μὲ μίαν κρυφὴν χαρὰν, ὡς νὰ ἐξεδικούντο...

Ἀλλὰ διατὶ προήλθε τὸ συμβάν ἐν πλήρει σχεδὸν ἡμέρᾳ καὶ καλοκαιρίᾳ; Οἱ ὑπεύθυνοι ἐδικαιολογήθησαν ἄριστα! «Ἐγὼ ἐκοιμώμουν» ἔλεγον. Καὶ οὕτω συνέβη, φαίνεται. Ὁ πλοιαρχὼν εἶχε κοιμηθῇ, ὁ τιμονιέρης δὲν εἶδε, καὶ ἀνάγκη νὰ ὑποτελέῃ ὅτι ἐκοιμήθη, διότι ἦτο γέρον, παλαιός...

Εἶνε ἐν τούτοις ἀληθές ὅτι εἰς τὸν πλοιαρχὸν Α. Σαλάχαν, ἄνδρα δραστήριον καὶ ναυτικὸν εἰσιον, ὀφείλεται ἡ ταχέια, ἀβλαβής, καὶ ἄνευ βοηθείας ἄλλου πλοίου ἐλευθέρωσις ἐκ τῶν βράχων τοῦ «Πανελληνίου». Μέχρις οὗτο ἀφίχθῃ τὸ ἐκ Σούδας ἀτμόπλοιον, ὅπερ διετάχθη νὰ ξεκινήσῃ πρὸς βοήθειαν, δὲν εἶχε φανῇ ὁμως οὔτε μέχρι τῆς 3ης μ. μ., ὁ Σαλάχας, μόνος τοῦ ἡυπόλυτος, ξεσκουφωτός, καθυγρός, πανταχοῦ παρῶν, χειρονομῶν, φωνάζων, ἐνθαρρύνων, τὸ ἡλευθέρωσε».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ἡ ποίησις τοῦ Βαλαωρίτου ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην καλλιτεργηθεῖσαν ἐπὶ τοῖς νεωτέροις ἡμῶν Παρνασσῶ ἐτιμῆθη καὶ μελωδικῶς ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τῆς φιλολογικῆς Ἑσπερίας. Καὶ δικαίως, ἀφοῦ εἶνε ἡ μεγαλόφρων καὶ ἀνταξία κόρη τῆς ἡμετέρας δημόδους αὐτοφθοῦ Μούσης, τὰ ἄσματα τῆς ὁποίας, ἀπαράμιλλα ἐν τῇ μεγαλειότητι καὶ πρωτοτυπίᾳ τῶν, τοσοῦτον ἐθαυμάσθησαν ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων.

Εἰς τῶν περὶ πολλοῦ ποιουμένων τὴν ποίησιν τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου εἶνε ὁ Γάλλος Mézieres, ἐκ τῶν τεσσαράκοντα ἀθανάτων τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Εὐτυχῆ-

μόνον ὅτι εἶναι ἐνοχλητικὸς γείτων μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἐρισκόμεθα εἰς φιλικὰς σχέσεις. Δὲν θέλω οὔτε ἓνα πυροβολισμὸν ἐπὶ πλέον νὰ ριψῶ ἐντὸς τῶν κτημάτων του. Μόλις χθὲς ἦλθα εἰς τὸ Μπωλιέ. Δὲν ἐγνώριζα καλὰ τὸ μέρος καὶ ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν τρέφω πρὸς τὸ κυνήγι μὲ παρέσυρε ἕως ἐδῶ. Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἐξανυρῇτε ποτὲ πλέον.

— Ὅπως θέλετε, κύριε μαρκήσιε, ἀπήντησεν ὁ φέρων τὴν κυανὴν βλοῦζαν ἄνθρωπος. Ἐν τούτοις ὁ κύριος Δερβλαῦ θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς, σὰς τὸ βεβαίον, ἐὰν μ' ἐμπορούσε νὰ σὰς δεῖξῃ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὅτι ἐὰν εἶναι γείτων ἐνοχλητικὸς, εἶναι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ... Κατέλοβε μέρος τῆς ιδιοκτησίας τοῦ Μπωλιέ διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἓνα μικρὸν σιδηρόδρομον χρήσιμον διὰ τὸ ἐργαστάσιόν του... Καὶ μὴ ἠμφισβάζετε ὅτι λυπεῖται καὶ ὅτι εἶναι πρῶτος νὰ σὰς ἀποζημιώσῃ, ὅπως πρέπει. Τὰ ὅρια δύο γειτόνων δὲν εἶναι πάντοτε βέβαια καὶ βλέπετε, προσέθηκε μειδιῶν, ὅτι καὶ σεῖς ἠπατήθητε... Μὴ κρίνετε λοιπὸν τὸν κύριον Δερβλαῦ χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε... Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀργότερα θὰ μεταμεληθῇτε διὰ τὴν αὐστηρότητά σας...

— Εἰσθε χωρὶς ἄλλο φίλος τοῦ διευθυντοῦ τῶν σιδηρογυγίων... ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος παρατηρῶν τὸν μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦντα, ἴσως ὑπ᾿ ἀλλήλως του, διότι τὸν ὑπερασπίζεσθε μὲ τόσῃ θερμῇ...

— Ὅλω; διόλου φυσικῇ, πιστεύσατέ με, κύριε μαρκήσιε.

Καὶ μεταβάλλων ἀποτόμως τὴν συνομιλίαν.

— Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἰσθε εὐτυχὴς οὔτε εἰς τὸ Μπωλιέ, οὔτε εἰς τὸ Πό-τ-Ἀβέον; Ὁ κύριος Δερβλαῦ θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ, ἐὰν ἐμάνθανεν ὅτι ἐξήλθετε ἀπὸ τὰ κτήματά του μὲ κενὰς χεῖρας. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῇτε αὐτὸν τὸ λαγὼ καὶ αὐταῖς τῆς πέρδικας.

— Δὲν μ' ἐμπορῶ νὰ τὰ δεχθῶ, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος, κρατήσατέ τα' ἐὰν ἐπιμένετε θὰ μὲ δυσαραστήσητε...

— Ἄν καὶ κινδυνεύω νὰ σὰς δυσαραστήσω, ἐν τούτοις ἐπιμένω. Θὰ βάλω τὸ κυνήγι αὐτὸ εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου καὶ εἰσθε ἐλεύθερος νὰ τ' ἀφήσετε ἐκεῖ· τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ τὴν ἀλουπού... Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς χαιρετίσω, κύριε μαρκήσιε...

Καὶ περὶ τὴν τάφρον εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ μεγάλου δάσους μπκύνων τὸ βῆμα.

— Κύριε, κύριε, ἐφώναξεν ὁ μαρκήσιος...

Ἀλλ' ἤδη ὁ κυνηγὸς εἶχεν ἐξαφανισθῇ μετὰ τῶν δένδρων.

— Ἰδοὺ μία παράξενος εὐτυχία, ἐψήθισεν ὁ νέος, τί νὰ κάμω τώρα; Ἀπροσδόκητος ἐπέμβασις ὁμως ἐθῆκε τέλος εἰς τοὺς δισταγμοὺς του. Ὁ καστανὸς ἰσπανικὸς κύων διηυθύνθη πρὸς τὴν τάφρον καὶ λαμβάνων μετὰ προσοχῆς διὰ τῶν ὀδόντων του μίαν πέρδικα τὴν ἔφερε πρὸς τὸν κύριόν του. Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε καὶ θωπεύων τὸν σκύλον.

(ἀκολουθεῖ)